ყიფიანის სამი პასი...

თბილისი. ვ.ი. ლენინის სახელობის "დინამოს" სტადიონი. 24 ივნისი.

"დინამო" (თბილისი) – "არარატი" (ერევანი) 3:1 (1:0).

"დინამო": გაბელია, ხიზანიშვილი, ჩივაძე, ხინჩაგაშვილი, მუჯირი, დარასელია, კაკილაშვილი, სულაქველიძე, გუცაევი, ყიფიანი, შენგელია.

"არარატი": ანტონიანი, პეტროსიანი, მხითარიანი, რაფ. გალუსტიანი, მოვსესიანი, პოღოსიანი, ბონდარენკო, ოჰანესიანი, ხაჩატრიანი (აირბაბამიანი), მელიქიანი, რობ. გალუსტიანი.

მსაჯი: ა. კადეტოვი (მოსკოვი).

მაყურებელი - 60.000.

კუთხურიდან მოწოდებული ბურთი სახიფათოდ ითვლება, ამიტომ დაცვაზე მყოფი გუნდი ყოველთვის ცდილობს არ გაუშვას ბურთი პირით ხაზს იქით. განვლილი მატჩის პირველი 15 წუთის მანძილზე თბილისელებმა სხვადასხვა ფლანგიდან ზედიზედ რამდენიმე კუთხური მოაწოდეს "არარატის" კართან, მაგრამ არც ერთ მათგანს რამდენადმე მაინც სერიოზული უსიამოვნება არ მოუყენებია მეკარე ანტონიანისათვის, იგი თავისი სიმაღლის წყალობით, იოლად ეუფლებოდა ბურთს, სხვა შემთხვევებში კი მას მცველები იგერიებდნენ.

მაგრამ 75-ე წუთზე ყიფიანმა სულ სხვაგვარად შეასრულა კუთხური მოწოდება: მის წინ ორი არარატელი მცველი იდგა, კარის ხაზის გასწვრივ კი, ოდნავ მოშორებით - გუცაევი. ყიფიანმა თავს ზემოთ გადაუგდო ბურთი მცველებს, გუცაევმა მიიღო იგი, დრიბლინგით შეიჭრა საჯარიმო მოედანზე და უძლიერესი დარტყმით მესამე ბურთი გაიტანა ერევნელთა კარში.

ყველაფერი ეს შესრულდა ერთ მთლიანობაში, სწრაფად, მეტოქისთვის მოულოდნელად და, ამდენად, მით უფრო ღირსშესანიშნავი, დასამახსოვრებელია იგი. აღნიშნული ეპიზოდი ტექნიკური და ტაქტიკური თვალსაზრისით თბილისელ ფეხბურთელთა მაღალ ოსტატობაზე მეტყველებს და რახან მათ ასეთი ვირტუოზობით შეუძლიათ მსგავსი მანიპულაციების შესრულება, ისღა შეგვიძლია ვისურვოთ, რომ ნაკლებად მიმართონ ტრაფარეტულ, შაბლონურ სვლებს, უფრო ხშირად და ეფექტიანად გამოიყენონ ამგვარი ორიგინალური, მახვილგონივრული კომბინაციები.

როცა ვლაპარაკობთ ყიფიანის სამ პასზე, მხედველობაში გვაქვს არა თბილისელთა მთავარი დისპეტჩერის სხვა გადაცემები ამ მატჩში, არამედ კონკრეტულად ის სამი პასი, რომელთა შედეგად დინამოელებმა სამჯერ აიღეს "არარატის" კარი: მე-18 წუთზე ყიფიანი მარჯვნიდან შეიჭრა მეტოქის საჯარიმო მოედანზე, ძლიერად დაარტყა, ანტონიანმა მოიგერია ბურთი, მაგრამ მას მიუსწრო შენგელიამ - 1:0. 70-ე წუთზე ყიფიანმა მარცხენა ფრთაზე ერთობ ძნელ ვითარებაში შეინარჩუნა ბურთი რამდენიმე ერევნულ მცველთან

ბრძოლაში, წამით განთავისუფლდა და ზუსტად გადააწოდა ცენტრში შენგელიას, რომელმაც ასევე შეუცდომლად გააკეთა თავისი საქმე - 2:0. რაც შეეხება მესამე გოლს, ამაზე უკვე ვისაუბრეთ.

სტუმრებმა მატჩის დასაწყისში დაცვითს ტაქტიკას მიმართეს, 5-6 მცველი, იყო ეს საჭირო, თუ არა, მაინც მორიგებოდა თავის საჯარიმო მოედანზე და მხოლოდ მას შემდეგ, რაც დინამოელებმა ანგარიში გახსნეს და ღრმა ზურგში ყოფნა "არარატს" ფაქტიურად აღარაფერს აძლევდა, იგი დაიძრა წინ, მაგრამ გუნდი თამაშობდა მოკლე, ხშირი, განივი გადაცემებით, სისტემატურად ფერხდებოდა შუა მინდორში, სულ ერთთავად თავისი ლიდერის - ოჰანესიანის ძებნაში იყო ბურთის გადასაცემად და ხიფათს ნაკლებად ქმნიდა მოპირდაპირე კართან. ერთადერთი გოლი, რომელიც მხითარიანმა გაიტანა 86-ე წუთზე, მასპინძელთა დაცვის შეცდომის შედეგი უფრო იყო, ვიდრე ამ ფორვარდის დამსახურება. სულ ადვილად შეგვეძლო ეს გოლი არ გაგვეშვა, არ გაგვეუარესებინა ბალანსი და დიდი ანგარიშით მოგებაც ჩაგვეწერა აქტივში, მით უმეტეს, რომ ბოლო წუთზე შენგელიას ორჯერ ზედიზედ მიეცა ანტონიანის კარის აღების რეალური შესაძლებლობა, მან კი ორივეჯერ მეკარეს მოახვედრა ბურთი.

თბილისის "დინამომ" ამ მატჩში ცხადყო, რომ იგი კვლავ შედის თავის საბრძოლო ფორმაში. გუნდი მობილურია, ნებისყოფიანი, ბრძოლისუნარიანი, წამყვანი მოთამაშეები ტონს აძლევენ მთელს კოლექტივს და ვფიქრობთ, იგი ღირსეულად შეინარჩუნებს წამყვან პოზიციებს. ეს განსაკუთრებით საყურადღებოა მაშინ, როცა მეორე წრის დასაწყისში დინამოელებს ზედიზედ 7 გასვლითი მატჩი აქვთ ჩასატარებელი ერევანში, მინსკში, ლენინგრადში, მოსკოვში, ტაშკენტში, ალმა-ათაში...

ბ. ქორქია.

"ლელო", 26 ივნისი, 1981 წ.